

USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENEE

DĚDICTVÍ STÍNŮ

**KNIHY HOLLY RENEE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Hvězdy a stíny

Království hvězd a stínů
Království krve a zrady
Království zloby a slibů

Připravujeme

Království ohně a osudu

Skrytá říše

Skrytá říše
Dědictví stínů

Připravujeme

Koruna krve

HOLLY RENEE

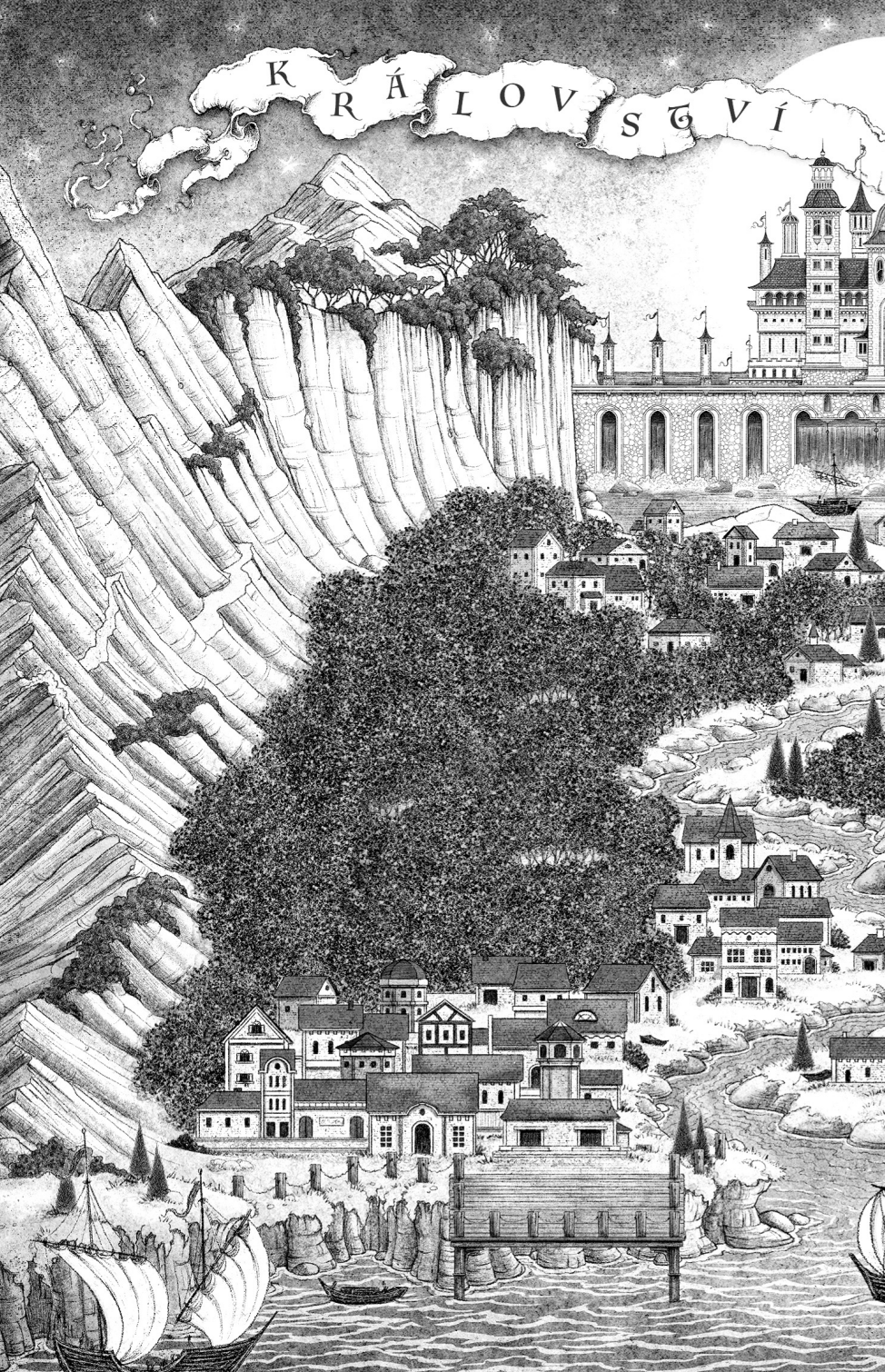
DĚDICTVÍ STÍNŮ

přeložila
MAGDALÉNA ŘEZÁČOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

K R Á L O V S T V Í

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorčiny představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2024

Translation © Magdaléna Řezáčová, 2026

Cover Illustration © Zero Werbeagentur, München 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Map © Virginia Allyn, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-231-1 (pdf)

Mým dětem Nolanovi a Millie

Jste ta největší láska, jakou jsem kdy poznala.

VÝSLOVNOST

Marmoris – Marmoris

Enveilarian – Onvejlarijan

Dacre – Dejkr

Nyra – Nyra

Wren – Ren

Verena – Veréna

Kai – Kaj

Eiran – Érin

1. KAPITOLA

DACRE

Otcova pěst s nepříjemným křupnutím dopadla na mou čelist a moje ústa okamžitě zaplavila kovová pachut' krve. Důvěrně známá bolest se začala šířit po tváři jako požár a na chvíli mi nedovolila soustředit se na nic jiného. Zavřel jsem oči a snažil se odstrihnout od jeho rozzuřeného hlasu a potlačit slzy, které mě zaštípaly v očích. Důsledky jeho běsnění jsem nepocítil poprvé, ale bez ohledu na to, kolikrát jsem je zažil, jsem se nikdy nenaučil snášet je lépe.

Cítil jsem, jak z něj vztek přímo sálá. Dýchal mi zblízka do tváře. Napjal jsem se v očekávání dalšího úderu, ale žádný už nepřišel.

Místo toho mě probodl znechuceným pohledem. „Jsi pro naši vzpouru ostudou,“ zaburácel nade mnou jeho hlas plný zlosti, zklamání a opovržení. „Narodil ses k tomu, abys vedl druhé, a místo toho jsi jako zbabělec padl na kolena před tou holkou a pak sis ji ještě nechal proklouznout mezi prsty.“

Vědomí, že jsem ho zklamal, mě tížilo jako balvan. Ochromený pocitem viny jsem tam jen stál a nedokázal se nijak hájit.

„Dej se do kupy a mazej za ostatními.“ Kývl hlavou přes rameno a já si rychle přešel rukou přes ústa, abych setřel krev ze rtu. „A dávej si pozor, aby na tobě nepoznali žádnou

slabost. Všichni k tobě vzhlíží a vidí v tobě naši budoucnost, Dacre.“

Jeho slova mě zasáhla úplně stejně jako rána do obličeje a vytrhla mě z otupění. Narovnal jsem se a zhluboka se nadechl, abych se připravil na to, co mě čeká.

Vyšel jsem z ubikací bojovníků, pryč od otcova pronikavého pohledu, který mě sledoval, dokud jsem nevyšel ze dveří. Zamířil jsem ven, kde se mezitím shromáždili ostatní rebelové. Ve vzduchu viselo dusné napětí.

Všichni věděli, že se otec chystá oznámit něco zásadního, a děsilo mě, že se dozvedí pravdu. Kroky mi těžkly pod tíhou blížící se pohromy a viděl jsem, že se v jejich výrazech mísí očekávání s obavami.

Očima jsem přelétl celý dav. Hledal jsem známé tváře a snažil se přitom vyhybat zvědavým pohledům. Nakonec jsem spatřil Kaie a Wren, jak stojí vpředu a upřeně mě pozorují.

Z Wreniných přimhouřených očí číselo zklamání. Očividně už o mé zradě věděla. Avšak to, jak strnule hleděla na mou zhmožděnou čelist a zaschlou krev na roztrženém rtu, mi z nějakého důvodu vadilo mnohem víc.

Když jsem se k ní přiblížil, zvedla ruku, jako by se mé brady chtěla dotknout. Ucukl jsem a rychle jí prsty odstrčil, pak jsem se otočil a zahleděl se před sebe. Vzduch kolem nás jako by zhoustl v těžkou mlhu. Srdce mi zběsile tlouklo nejistotou z toho, co otec chystá.

„To ti udělal on?“ zasyčela Wren skrz zaťaté zuby. Hlas se jí trásl potlačovanými emocemi.

„To nic není, Wren.“

Kai stál vedle mě. Jeho obvykle klidný výraz byl ten tam a nahradil ho planoucí hněv. Pěsti svíral tak silně, až mu zběhlaly klouby, a upřeně zíral na mou čelist.

Znal už pravdu o Vereně a věděl, kdo skutečně je, jeho zuřivost však nepramenila z rozhořčení nad její zradou. Veškerá jeho zloba se soustředila na muže, který vedl vzpouru a očekával slepou poslušnost.

S železitou chutí krve na jazyku jsem však ani já v sobě takovou oddanost nenacházel.

Kai zažil už nesčetněkrát, jak si na mně otec vybíjí vztek, a ani po všech těch letech od chvíle, kdy na mě táta vztáhl ruku poprvé, se s tím nedokázal smířit.

Vyrůstali jsme spolu uprostřed vzpoury a už od dětství jsme si vždycky navzájem kryli záda. A teď, když jsme už jako dospělí bojovali za společnou věc, se naše vzájemné ochranné pouto ještě prohloubilo.

Když můj otec s Reedem v patách konečně vyšel z ubikací bojovníků, v davu kolem nás to vzrušeně zašumělo. Wren však v očích planul vztek a její napjatý postoj prozrazoval, že se ze všech sil krotí, aby mu nedala průchod.

Otec zvedl ruku v autoritativním gestu a ruch kolem nás okamžitě utichl. Zatnul jsem zuby a navzdory pulzující bolesti v čelisti se přiměl zůstat bez hnutí.

S tváří stále zkřivenou vztekem zahřímal otec na celou jesykyni: „Následnice marmoriského trůnu je na útěku!“

Prostorem se rozlehl šum překvapených hlasů a šokovaného lapání po dechu. Srdce mi prudce bušilo a nedokázal jsem se soustředit na nic jiného než na ta slova, která zůstala viset ve vzduchu. Nevyslovil ani její jméno, mluvil o ní jen jako o následnici trůnu.

Protože pro něj nic víc neznamenal.

„A celou dobu se ukrývala mezi námi!“

V davu propukl zmatek a ozývaly se výkřiky údivu a překvapení. Já však dál zíral přímo na otce.

Jeho pohled přelétl po nás všech. Na mně však spočinul o něco déle, než se posunul dál.

„Několik týdnů Nyra potají trénovala v našich řadách,“ pokračoval otec s odporem v hlase. „Nevíme jistě, jestli ji sem vyslal král, nebo jednala na vlastní pěst.“

Jakmile zaznělo Nyřino jméno, rozhostilo se v jeskyni ticho.

Otec stočil zrak ke mně a zabodl pohled do mých očí, jako by v nich něco hledal.

„Chci, abyste po ní všichni ihned začali pátrat,“ rozkázal. „Přiveďte mi ji.“

Cítil jsem, jak mě ostatní sledují. Jejich zraky mě propalovaly jako rozžhavené železo přitisknuté na kůži. Číselo z nich zklamání a tiché výčitky.

„Na jejím dopadení závisí budoucnost naší rebelie!“ Otcův hlas nabral ostrý, téměř hysterický tón. Zadržel jsem dech. Neměl jsem ponětí, co přijde dál. Vzduch kolem nás jiskřil napětím. Stáli jsme nehnutě jako praví vojáci, jaké z nás chtěl mít, a čekali na jeho další záštiplná slova. „Král pro její nalezení udělá cokoli. Nasadí na to všechny dostupné prostředky. Neměli jsme být tak neopatrni a nechat ji utéct.“

Jeho pronikavý pohled se do mě zabodl jako dýka.

Opětoval jsem ho, i když mě svíral pocit viny. Ještě víc mě však drtila tíha pravdy. Pravdy, již můj otec slyšet nepotřeboval, ale která na mě doléhala tak silně, až jsem měl pocit, že se udusím. Pravda totiž byla, že jsem Verenu nenechal utéct jen tak. Nejprve jsem se s ní vyspal a teprve pak jsem ji nechal jít.

Otce ovšem zajímalo jen to, že jsem jí dovolil utéct.

Věděl, že by neměla šanci uniknout, kdybych jí to neumožnil.

Nic dalšího ale vědět nemusel.

Lítost mi proudila žilami jako jed, ne však kvůli tomu, že jsem ji nechal jít. Toho jsem litovat nedokázal.

„Najděte princeznu za každou cenu a přiveďte mi ji. Klidně i polomrtvou, je mi jedno, v jakém bude stavu. Hlavně nesmíme dovolit, aby se vrátila do paláce.“

Wren nesouhlasně zabručela. Hleděla na otce s očima plannoucím hněvem, zatímco on jí nevěnoval jediný pohled. Verena byla první člověk od matčiny smrti, před kterým se Wren dokázala otevřít, a teď byla pryč.

S každým jeho slovem naměřeným proti Vereně jsem cítil, jak Wrenina loajalita vůči otci slábne. Nezáleželo jí na tom, že jí lhala stejně jako mně. Byla to její přítelkyně.

Podobnou reakci jsem od našeho mocichtivého otce čekal, ale nesnesl jsem pomýšlení, že by na ni kdokoli vztáhl ruku. Zatraceně, jestli jí ublíží... Zaklonil jsem hlavu a s křupnutím si protáhl krk, abych se uklidnil.

Byla to podlá zrádkyně. Věděl jsem to. Celou dobu mi lhala. Lhala nám všem a já v sobě cítil spalující vztek, i když jsem jí to zároveň nedokázal vyčítat.

Netušil jsem, jestli vůbec něco z toho, co mi řekla, byla pravda. Jestli něco z toho, co jsem cítil...

Zatraceně.

Nemohl jsem si dovolit zabývat se tím. Ne teď.

Ne když se na mě otec díval, jako bych ho zradil naprosto nepředstavitelným způsobem.

Přestože jsem se snažil vypudit z hlavy její lži i její tlumené steny, nedokázal jsem ji ze své mysli vyhnat úplně. Pořád jsem viděl před očima, jak se na mě podívala ve chvíli, kdy mi vyklouzlo její pravé jméno. Ten pocit zrady v jejích očích, když se na mě ohlédla, než vyběhla z mého pokoje.

To poslední, co jsem viděl, byly jizvy na jejích zádech.

Její otec. Řekla, že jí ty jizvy způsobil její otec, a to jsem jí věřil. Věřil jsem jí to dokonce i teď, když už jsem věděl, že mi neprozradila celou pravdu.

Svěřila se mi, že za ně mohl její otec, ale zamlčela, že šlo o samotného krále.

Už jen při pomýšlení na něj se mi žilami rozproudil syrový, divoký vztek. V mysli se mi vynořovaly obrazy odplaty a krvavé msty, které předčily veškerou nenávist, kterou jsem k němu cítil doteď.

Představoval jsem si, jak mu tisknu hrdlo a on žadoní o slitování a lapá po dechu. Chtěl jsem pod prsty cítit jeho strach a sledovat, jak mu v očích pomalu vyhasíná život.

Nikdy jsem netoužil mít na rukou něčí krev tak moc jako tu jeho.

To proto, že jsem taky ještě nikdy netoužil nikoho chránit tak zoufale jako ji. Trhalo mě to na kusy a vyvádělo z míry. Verena byla přece ta poslední, kdo si mou ochranu zasloužil! Bodlo mě z toho ostře u srdce, ale zatnul jsem zuby a zahnal to pomýšlení pryč.

„Rozdělíme se a pročešeme celé království. Nenecháme kámen na kameni, dokud ji nenajdeme. Jestli ji bude někdo skrývat, zabijte ho. Přiveďte mi ji za každou cenu!“

Většina bojovníků na otcovy rozkazy přikývla, ale já ne. I já ji hodlal hledat, dokud ji nenajdu – ne však pro něj nebo pro naši vzpouru.

Reed se naklonil k otci a cosi mu pošeptal do ucha. Odvedl tak jeho pozornost od davu, v němž to začalo šumět.

Bušení srdce mi dunělo až v uších a nehty jsem si zarýval do dlaní. Oddanost naší vzpouře, která vždycky tvořila neoddělitelnou součást mého já, se s každou myšlenkou na

Verenu bortila. Byl jsem syn vůdce rebelů, a ona rozvrátila všechno, co jsem dosud znal.

V mysli mi zavládl naprostý zmatek. Vztek, zrada, lítost. Moje matka obětovala našemu povstání všechno. Celý můj život se točil kolem boje za naši věc a toho, co přijde, až zvítězíme, a přesto se mi teď hlavou honila jediná otázka: *Proč jsem nešel s ní?*

Protichůdné myšlenky se ve mně bouřily a praly, až mi z nich třesla hlava.

Jedno jsem však věděl jistě: nedopustím, aby ji našel můj otec.

Sjel jsem očima k sestře. Stála s rukama pevně založenýma na prsou a hleděla přímo na mě. Pod tíhou jejího pronikavého pohledu jsem neklidně přešlápl z nohy na nohu. Připadal jsem si, jako bych balancoval na laně, které se může každou chvíli přetřhnout.

„Najdu ji.“ Můj hlas zněl odhodlaně, ale napjatě a ostřeji, než jsem měl v úmyslu.

Koutky očí se jí stáhly vztekem a hněv z ní sálal tak silně, že jsem ho cítil téměř fyzicky.

„Nechci, abys ji našel.“ Přistoupila blíž a i Kai po mém boku se pohnul. „Nechci, abyste se k ní ty nebo otec vůbec přiblížili.“

„Neházej mě s ním do jednoho pytle.“

„Proč ne?“ Zvedla obočí a s mírným záklonem hlavy si mě přeměřila od hlavy k patě. „Zdá se, že jsi vzal jeho výcvik opravdu vážně. Začínáš se mu hodně podobat,“ zasyčela jedovatě.

„Tala do živého.“

Oba jsme věděli, že nemám jasno v tom, kým se vlastně chci stát. Jistě jsem věděl jen to, že nechci být jako on.

Koutkem oka jsem zahlédl, že se k nám otec otáčí, ale nevěnoval jsem mu pozornost. „Nejsem jako on.“

„Tak ji tedy najdi.“ Wren zkrátila vzdálenost mezi námi a zabodla mi ukazováček do hrudi. „Najdi ji, ale ať tě ani ne napadne přivést ji sem, Dacre.“

Zadíval jsem se jí do očí a už jsem se chystal promluvit, když nás otec přerušil.

„Ty jedeš se mnou, Dacre.“ Jeho hlas měl nesmlouvavý, rozkazovačný tón, na který jsem si za ta léta zvykl.

„Právě jsme s Kaiem a Wren domlouvali, jak se do pátrání zapojíme,“ zalhal jsem, ale věděl jsem, že mě oba podrží.

Wren se na mě mohla zlobit sebevíc, ale vždycky mi kryla záda.

„To nepřípadá v úvahu. Jedeš se mnou a Kai s Wren zůstanou ve městě, dokud se nevrátíme.“

Wren napřímila ramena, jako by se chystala oponovat, ale když se naše pohledy setkaly, nenápadně jsem zavrtěl hlavou.

Tohle nebyla bitva, do které bychom se měli pouštět. Čekala nás skutečná válka.

„Tak jaký je plán?“ zeptal jsem se a snažil se znít klidně, jako by ve mně nevřela touha srovnat celé to prokleté království se zemí, jen aby se jí už nikdo nikdy ani nedotkl.

Otec přimhouřil oči. „Nejprve vyrazíme na sever. Princezna se určitě pokusí vrátit do paláce. Musíme jí v tom zabránit.“

„Do paláce nepůjde,“ vyhrkl jsem bez přemýšlení, ale pokud jsem měl jet s otcem, nemohl jsem ztrácet čas cestou na sever, když jsem věděl, že se Verena snaží dostat od paláce co nejdál.

„Řekla ti to snad, když jsi ji nechal utéct?“ vyštěkl otec a chřípí se mu přitom rozšířilo.

Zatnul jsem pěsti a potlačil podráždění.

„Ne, ale znám ji dost dobře,“ odvětil jsem a bez uhýbání mu pohlédl do očí. „Není hloupá. Ví, že palác je první místo, kde bychom ji hledali.“

Další lež kvůli té malé zrádkyni.

Neměl jsem kvůli ní lhát a nemělo mi záležet na tom, kde je, jenže mi na tom zatraceně záleželo.

Otcův výraz ztvrdl. „Dlouho tam venku nevydrží. Najdeme ji. Nezastavíme se, dokud ji nedopadneme a nepřivedeme zpátky.“

„Najdeme ji,“ souhlasil jsem s otcem poprvé po dlouhé době. Najdu ji, ale sem ji rozhodně nepřivedu.

2. KAPITOLA

VERENA

Drala jsem se do dalšího prudkého svahu. Z námahy mě páčila lýtka a po čele se mi řinul pot, který štípal v očích. To však ještě nebylo nic ve srovnání s hlodavou bolestí v břiše, z níž se mi svíraly a kroutily útroby, až jsem nedokázala popadnout dech.

Věděla jsem, že takhle dlouho nevydržím a musím si najít úkryt a něco k jídlu dřív, než padnu vyčerpáním a hladem. Tři dny jsem se hnala bez zastavení, aniž bych pozřela jediné sousto, a moje tělo se už bouřilo.

Přesto jsem se nutila jít dál. Vlekla jsem se, co noha nohu mine, a přejížděla pohledem po obzoru, jestli nezahlédnu nějaké známky civilizace. Pak mě v dálce upoutal tenký závoj kouře stoupající k nebi. To mohlo znamenat jediné: leží tu vesnice.

Přidala jsem do kroku a srdce se mi rozbušilo nadějí a očekáváním. Jak jsem scházela níž, kouř přede mnou viditelně houstl.

Zastavit se ve vsi s sebou neslo riziko, ale věděla jsem, že pokud si brzy neseženu něco k jídlu, stejně daleko nedojdu.

Cestou jsem se pokusila ulovit králíka, ale nevyšlo to. Těžko říct, jestli kvůli tomu, že jsem váhala připravit ho o život, nebo proto, že jsem to prostě s lukem a šípy neuměla.

Nebo to bylo tím, že se moje myšlenky neustále stáčely k Dacreovi a k tomu, jak se mě dotýkal, když mě učil střílet.

Každopádně jsem zůstala bez králíka a hlad mě hryzal čím dál silněji.

Stále jsem na sobě měla kožený oděv, v němž jsem uprchla ze skryté říše, když mě Dacre vyhnal. Každý musel na první pohled poznat, že nejsem jen tak ledajaká dívka na cestách. Vypadala jsem jako jedna z rebelů, a přitom právě oni mě teď bezpochyby hledali.

A spolu s nimi po mně pátrá i *on*.

Můj otec byl nepřitelem vzbouřenců a teď jsem se jím stala i já.

Vesnička ležela v malém údolí. Tvořil ji shluk domků a stavení obklopených hustým lesem. Z komínů stoupal kouř a z dálky ke mně doléhal šum hlasů.

Na okraji vesnice jsem se na chvíli zarazila. Srdce mi zběsile tlouklo.

Se sklopenou hlavou jsem šla dál a snažila se splynout s vesničany, kteří si naštěstí většinou hleděli svého a mě si příliš nevšíмали. Jedna starší žena klečela u zeleninového záhonku a hrabala se v hlíně, od níž si umazala obnošenou zástěru. Když jsem ji míjela, vzhledla a naše pohledy se na okamžik střetly, rychle jsem však uhnula očima.

Nechtěla jsem tu způsobit žádný rozruch. Potřebovala jsem jen sehnat něco k snědku a na chvíli si odpočinout, abych mohla promyslet co dál.

Mé kroky se rozléhaly úzkými, křivolakými uličkami a s každým dalším se bolest v břiše ozývala o něco naléhavěji. Šla jsem za proužkem kouře, který se linul z nedaleké nízké stavby. Nohy mě k ní samy nesly, a když jsem se přiblížila, zjistila jsem, že je to krčma. Dřevěné dveře měla ote-

vřené, jako by mě vidinou jídla a odpočinku samy zvaly dovnitř.

Sotva jsem vešla, zaplavila mi smysly teplá, těžká vůně piva smíšená s pachem potu. Místností se nesl tlumený šum hlasů. Rychle jsem přelétla pohledem po těch pár stolech rozestých v šeru.

Za výčepem stál rozložitý chlap s divokým vousem až na hruď a hadrem utíral dřevěnou desku před sebou. Krátce si mě zvědavě prohlédl, než se vrátil k hostovi, který seděl na staré stoličce a opíral se lokty o pult, jako by se jen s jeho pomocí držel ve vzpřímené poloze.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, a nejistým krokem jsem zamířila k výčepu.

S divoce bušícím srdcem a roztřesenýma rukama jsem si přisunula stoličku a usedla.

Sáhla jsem do kapsy a nahmátla jedinou minci, kterou jsem měla. Dnes nastal den, kdy ji utratím.

„Co to bude?“ Hospodský se přesunul tak, aby stál přímo přede mnou, a opřel se drsnýma rukama o pult. Odkášlal si, aby mě vytrhl z myšlenek. Rychle jsem k němu zvedla pohled – hluboké vrásky od smíchu ostře kontrastovaly s neupraveným strništěm na jeho tváři.

„Co si dáš?“ zopakoval chraplavě, tentokrát o něco vlídněji.

Nervózně jsem polkla a snažila se srovnat si myšlenky. Potřebovala jsem se najíst.

„Máte něco k jídlu?“ hlesla jsem nesměle sotva slyšitelným hlasem.

Hostinský mírně svažtil obočí a neuniklo mi, jak si mě přeměřil, jako by si mě chtěl někam zařadit.

„Nic moc. Jenom dušené maso a kus chleba ze včerejška.“

Zalila mě úleva. Vytáhla jsem minci a položila ji na pult. „Bude to stačit?“

Překvapeně jsem sebou trhla, když mě znenadání chytil za zápěstí. Cítila jsem, jak mi prsty tlačí na falešné znamení rebelie, které jsem si pošetile nechala vytetovat do kůže.

Znamení, které mě dovedlo až k *němu*.

Srdce mi bušilo jako o závod a mohla jsem jen hádat, jaké myšlenky se mu asi honí hlavou, zatímco mi svírá tepající zápěstí a pozorně si prohlíží značku.

Poznal, že jsem na útěku? Nebo dokonce kdo doopravdy jsem? Co když už se zpráva o tom, že mě rebelové hledají, roznesla po celém kraji?

Jemným, ale rozhodným gestem ke mně natáhl druhou ruku. Když pootočil zápěstí, spatřila jsem vybledlé linie znamení vzpoury. Jasně jsem rozeznala propracovaný vzor, o němž jsem dobře věděla, co znamená.

Pohled na značku vrytou do jeho kůže mi měl dodat pocit důvěrnosti a bezpečí, ale místo toho mě zaplavila tíživá vlna strachu.

Místo, které mi už začínalo připadat jako domov, se kvůli Dacreovi proměnilo v něco chladného a nelítostného. Skrytá říše by mě teď bez váhání vydala napospas smrti, úplně stejně jako můj otec.

Hleděla jsem na to znamení s bolestí na hrudi, protože jediné, co jsem v něm viděla, byla Dacreova zrada. A taky ta moje.

Od prvního dne, co jsme se poznali, mi říkal malá zrádkyně, a nemýlil se. Zrazovala jsem ho celou dobu.

Jenže pravdu jsem mu prozradit nemohla.

Byl synem vzpoury a já dcerou všeho, proti čemu rebelové bojovali. Narodili jsme se a byli vychováni jako nepřátelé, naučení nikdy si navzájem nevěřit.

Hostinský naklonil hlavu na stranu a pozorně si mě prohlížel. Pod jeho ostrřížím pohledem jsem se cítila nesvá. Jako by mě prohlédl skrz naskrz a odhalil všechna má tajemství i obavy. Nervózně jsem se ošila a měla chuť zmizet.

Ale hlad byl silnější.

„Před kým utíkáš?“ zeptal se a prolomil napjaté ticho mezi námi.

Srdce mi kleslo až do kalhot a zmocnila se mě panika.

Bez rozmyslu jsem vyskočila a ustoupila o krok dozadu. Moje ruka instinktivně sáhla po dýce schované ve vestě.

Neměla jsem žádnou moc. Od chvíle, kdy jsem opustila skrytou říši, jsem v sobě nepocítila ani záchvěv magie. Teď jsem se mohla spolehnout jen na svou dýku a instinkt.

Jenže muž na mě nezaútočil ani na mě neupozornil ostatní, jak jsem čekala. Naopak, jeho výraz zjihl a v uklidňujícím gestu zvedl ruce.

„Klid, to není nutné.“

Mysl mi jela na plné obrátky, jak jsem se snažila vymyslet nějaké vysvětlení nebo záminku, jak odtud zmizet.

„Sedni si a najež se.“ Kývl zpátky ke stoličce, ze které jsem před chvílí vyskočila. „Jestli se neposilníš, daleko se nedostaneš.“

Když jsem se ani nepohnula, povzdechl si a naklonil se přes pult ke mně, aby ho nikdo jiný neslyšel. „Zjistíš, že většina našinců nestojí na straně krále, ale naše podpora rebelů už taky začíná slábnout.“

Prudce jsem k němu zvedla oči a roztřeseně jsem vydechla: „Cože?“

Znovu mi pokynul, abych si sedla, a tentokrát jsem ho poslechla. Posadila jsem se na stoličku, ale ruka mi stále spočívala na dýce. Hospodský zmizel v zadní části lokálu a já se

napřímila. Chvilí jsem hleděla směrem, kudy odešel, a pak jsem očima přelétla celou místnost, abych zjistila, jestli mě někdo nesleduje.

Hostinský se vrátil s kouřící miskou dušeného masa a krájem chleba. Obojí přede mě položil a mlčky kývl.

Na nic jsem už nečekala.

Popadla jsem lžíci a nacpala si do úst pořádné sousto. Málem jsem si spálila jazyk, ale bylo mi to jedno. Měla jsem hrozný hlad.

„Zpomal, nebo ti bude špatně.“

Poodešel, nalil mi pivo a poslal ho po pultu přede mě.

Rychle jsem spolkla sousto a natáhla se po sklenici.

„Jak jste to poznal?“

„Že utíkáš?“ Zasmál se hlubokým, bezstarostným smíchem.

Přikývla jsem a on si založil ruce na prsou.

„No, je mi jasné, že tudy jen neprocházíš. Nikdo tudy jen tak neprochází, zvláště ne někdo, kdo vypadá, že se každou chvíli složí hlady.“

Naklonil se přes pult blíž a zabodl mi pohled přímo do očí.

„Kromě toho,“ dodal, „jsem si toho tetování na tvém zápěstí všiml hned, jak jsi vešla. Lidi ho obvykle takhle neopatrně nevystavují, zvláště ne po tom, co královi vojáci pročesali celou ves při hledání ztracené dědičky trůnu.“

Těžce jsem polkla a hrdlo se mi stáhlo strachy.

„Musím jít.“

„Musíš se najíst.“ Pokynul k mé misce. „Královi vojáci odtud odtáhli přede dvěma dny a vydali se na jih, kam, jak hádám, máš namířeno i ty.“

Přikývla jsem, i když jsem neměla jediný důvod mu věřit.

„Takže se úplně v klidu najež a odpočiň si.“ Pronesl to tak věčně, jako by jiná možnost neexistovala, a mně nezbylo než přikývnout. Nemohla jsem mu přiznat, že neprchám jen před královými vojáky, ale i před rebely, kteří jinak chrání každého, kdo se odmítá podřídit koruně.

Vložila jsem do úst další sousto a zamyslela se nad jeho slovy. „Co jste myslel tím, že podpora rebelů slábne?“

Než odpovéděl, chvíli si mě zkoumavě prohlížel.

„Ve vzpouře nikdy nemělo jít o získání moci. Šlo o boj za svobodu a lepší budoucnost. Jenže postupem času v ní někteří začali vidět příležitost, jak se vyšplhat nahoru a urvat si něco pro sebe. Jasně vytyčené hranice se začaly stírat a mnozí ztratili ze zřetele její skutečný smysl.“

Nechala jsem jeho slova doznít a v myšlenkách se vrátila k Dacreovu otci. Už od první chvíle, kdy jsem ho potkala, jsem z něj měla nepříjemný pocit, a teď jsem věděla proč. Někoho mi připomínal.

Mého otce.

Oba byli posedlí mocí a zapomněli, co je opravdu důležité.

Sklopila jsem pohled k misce a chlebu, nabrala si další sousto a vychutnala si teplo, které se mi rozlilo v prázdném žaludku.

I Dacre se mohl stát jedním z nich, ale někde hluboko ve mně se ozval hlásek pochybností. I když jsem ho chtěla nenávidět, věděla jsem, že není jako oni.

Ale právě tím se to všechno jen zhoršovalo. Bylo by pro mě mnohem jednodušší, kdyby se jim podobal.

Moje zrada i ta jeho by se snášely snáz, kdyby odpovídal představě, jakou jsem si o něm vytvořila. Jenže nakonec se ukázal v úplně jiném světle. Tohle uvědomění mě zasáhlo jako příboj a uvrhlo mě do zmatku a pocitu ztracenosti.

Zvedla jsem oči k hostinskému, který na mě stále upíral pohled a čekal na odpověď.

„Už jsem takové muže potkala,“ vypravila jsem ze sebe sotva slyšitelným hlasem.

Vzdychl a prohrábl si rukou vousy. „To se vsadím. Dneska je těžké někomu věřit a mocichtivost zaslepila i ty, kteří vedli boj za lepší zítřky.“

Sklopila jsem zrak k nedojedené misce a tíha jeho slov na mě dolehla.

„Myslíte, že se Davian chce stát králem?“

Zatnul čelist, jako by už předem litoval toho, co se chystal říct, a i já si přála, aby si to rozmyslel.

„Davian už celé roky plánuje dosadit na trůn svého syna Dacrea.“

Žaludek se mi stáhl vztekem a čímisi, co jsem neuměla pojmenovat. Věřila jsem, že bojují za lepší budoucnost a proti krutosti mého otce, jenže ve skutečnosti jen pomáhali Dacreovi zajistit si trůn pro sebe.

Já jsem kromě mého otce byla jediná, kdo mu stál v cestě.

A přesto mě nechal utéct.

Kdyby mě našel jeho otec Davian, nenechal by mě naživu.

Nabrala jsem si další sousto, zhltila ho a spustila lžíci zpátky do misky.

„Děkuju za všechno.“ Kývla jsem k jídlu a vstala. „Ale musím už jít.“

Upřeně mě pozoroval, až příliš upřeně, ale nepokusil se mě zastavit.

Jen krátce pokývl a já se otočila a vyšla ven.

3. KAPITOLA

DACRE

Les se už dávno ponořil do tmy, ale my se hnali stále dál. Od chvíle, co jsme pod vedením otce vyrazili ze skryté říše pátrat po Vereně, uplynuly už dva dny a za tu dobu jsme po ní nenašli téměř žádnou stopu.

Místy jsme narazili na slabé otisky stop v měkké zemi, jenže se hned zase ztrácely, jako by je sám les chtěl zahladit.

Zato královi vojáci byli nepřehlédnutelní.

Drželi jsme se jim v patách, schovaní mezi hustými stromy jako stíny. Eiran svým ostrým sluchem zachytil útržky jejich rozhovorů – šeptali si, že ji prý lidé zahlédli v nedaleké vesnici.

Král ji šťval jako lovnou zvěř stejně jako my a já se děsil představy, co ji čeká, pokud ji dopadne.

Poprvé jsem se s ní setkal v podzemních kobkách. Vlastní dceru tam držel za mřížemi jako zločince.

Tehdy jsem si myslel, že s falešnou značkou vzpoury na ruce prchá z království jako každý jiný zrádce, a podle toho jsem se k ní i choval. Jenže postupem času jsem si čím dál víc uvědomoval, že za jejím útekem stojí mnohem temnější důvody.

Vzpomínky na její jizvy mě pronásledovaly i ve snu a zažehávaly ve mně vztek.

Nesly v sobě tajemství, které pečlivě střežila před světem, tajemství vyryté do kůže jako mapa minulosti. Kroutily se a vzájemně proplétaly, jako by se snažily pohltit bolest, z níž se zrodily.

Toužil jsem přejet prstem po každé z nich a odhalit, jaká pravda se za nimi skrývá.

„Na noc musíme zastavit,“ zavrčel otec. S každou hodinou, kdy nám Verena unikala, byl čím dál popudlivější a spolu s tím rostl i můj neklid.

Jelo nás celkem pět. Já, Eiran, otec a jeho dva nejbližší rádci – Adler a Eiranův otec Reed.

Každý z nich mu projevoval slepou oddanost.

Udělal by cokoli, aby ho potěšili a Verenu dopadli. A já zase udělám všechno, abych jim v tom zabránil.

Zastavili jsme se u břehu řeky a já si začal protahovat krk, zatímco otec si dřepł a nabral do dlaní studenou vodu. Dlouze se napil a pak se ke mně otočil. I v noční tmě jsem z jeho pohledu vycítil přísnou kritiku.

„K jižnímu pobřeží nám zbývá ještě pár dní cesty.“

Přikývl jsem a hlavou mi vířily tisíce myšlenek na to, jak ji najít.

„Jestli ji královi muži dopadnou jako první, odvedou ji zpátky do paláce.“ Přešel si mokřýma rukama po tváři a pak přes zátylek. „Musíme ji chytit dřív.“

Zatnul jsem zuby a upřeně ho sledoval. Jistěže ji odvedou zpátky do paláce. Z pomyšlení na to, co ji čeká, až znovu padne do rukou vlastního otce, se mi svíral žaludek. Princezna se jen tak neztratila. Prchala jako o život.

V hloubi duše jsem to teď věděl a nenáviděl se za to, že jsem pravdu neprohlédl dřív. Netušil jsem sice, co bych udělal, kdybych si to uvědomil už tehdy, ale zatraceně, zachoval

jsem se k ní tak krutě, a to jen kvůli vlastnímu vzteku. Připadal jsem si zrazený, protože mi lhala, ale neměl jsem ponětí, jaká tajemství skrývá.

Skutečně byla zrádkyně, jenže koho vlastně zrazovala?

„Nedovolíme, aby ji dostali dřív než my,“ ujistil Eiran mého otce s odhodláním ve tváři, zatímco se přehraboval ve svém vaku. Sevřel jsem ruce v pěst a přemáhal se, abych nevypěnil.

„Co s ní uděláme, až ji dopadneme?“ S tou otázkou jsem odvrátil pohled od Eirana a upřel ho na otce.

Chvilí mlčel a nepřítomně hleděl do dále, zatímco promýšlel odpověď. „Nejdřív ji najdeme. Pak uděláme, co bude třeba.“

„A to je?“ Bušení srdce mi dunělo až v uších. Ať už měl otec v plánu cokoli, věděl jsem, že se mi to nebude líbit.

„To, cos měl udělat už dávno, místo abys myslel rozkrokem.“ Podrážděně zavrčel a já koutkem oka zachytil Eiranův protivný úšklebek. „Snad si nemyslíš, že se ti po tom všem budu svěřovat s naším plánem?“

„A ty si vážně myslíš, že ti pomůžu ji najít, když ji hodláš využít jako návnadu k vylákání krále?“ Sotva jsem to vyřkl, věděl jsem, že jsem zašel příliš daleko. Stačil jediný pohled na jeho zúžené oči a zatnutou čelist.

„Začínám mít pocit, že jsi pro nás spíš přítěž. Všichni do tebe vkládají naděje a spoléhají na tebe, a ty jsi ochotný to všechno zahodit kvůli královské dcerunce?“ Jeho slova mě zasáhla jako rána do břicha. Ještě nikdy nezpochybnil mou loajalitu ani schopnost naplnit očekávání rebelů.

„Protože nechci, abys využil dívku, která neprovedla nic zlého?“ A taky že neprovedla. Alespoň ne jemu.

„Protože jsi zapomněl, komu máš prokazovat věrnost!“ Přistoupil tak blízko, až se na mě přitlačil hrudníkem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dědictví stínů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.